

TURTĂ DULCE

Trăiau odată, într-o casă sărăcăcioasă, un moșneag și o babă. Într-o zi, moșneagul îi zise babei:

– Coace-mi, babă, te rog, o turtă dulce că tare mi-e poftă!

– Din ce să-ți coc, moșnege, că n-avem deloc făină!

– Caută prin ladă, poate aduni puțină făină, să-mi faci o turtă dulce.

L-a ascultat baba, a mers în cămară și a adunat, cu greu, vreo doi pumni de făină. A cernut făina și a frământat aluatul cu puțină apă și zahăr.

Când termină de frământat, baba făcu o turtă pe care o puse în cuptor să se coacă. Moșneagul se așeză lângă cuptor, așteptând nerăbdător:

– Miroase atât de bine! îi spuse el babei.

După puțin timp,
baba a scos din cuptor
o minune de turtă
dulce, pe care a pus-o
pe fereastră, să se
răcească.

S-a plictisit Turtă
Dulce să tot stea acolo,
așa că a sărit în iarba
verde și a fugit pe
cărare. Baba a fugit
după ea, dar nu a
putut să o prindă!

Cum fugea ea pe cărare, iată că
s-a întâlnit cu un iepure.

– Vai, ce turtă delicioasă!

Numai bună pentru masă! a
exclamat iepurele.

– Nu mă mânca, Urechilă! Mai
bine ascultă cântecul meu.

Eu sunt turtă coaptă-n vatră,
Cu mult zahăr presărată,
De la babă am fugit,
Pe moșneag l-am păcălit;
Acum, iepure, vezi bine,
O să fug și de la tine!
Și a fugit mai departe pe cărare, doar
praful a mai văzut iepurele în urma ei!

Într-un crâng, Turtă Dulce se
întâlni cu lupul:

– Vai, ce turtă delicioasă!
Numai bună pentru masă! s-a
bucurat lupul.

– Nu mă mânca, lupule! Mai
bine ascultă cântecul meu.

